

Kyskhetsbefrämjaren innehåller pilar eller sanningsord mot en viss osedligh...

*46 Fd Br. 1880
Kyskhetsbefrämjaren*

National Library
of Sweden

Med
Königsb.
Ug
1880

KYSKHETS-BEFRÄMJAREN.

Innehåller

Pilar eller Sannings-ord

mot en viss osedlighet, som i hemlighet utöfvas och som i stor skala förstör de fysiska krafterna hos mångtusende människor redan i deras bästa år, stundom utan att de ens sjelfva förstå det.

Samt anvisning på

de bästa medel, som hitintills äro upptäckta, till bot och befrielse från detta förderf.

8:de stereotyperade upplagan.

Utgifven i mång tusende exemplar.

Pris 35 öre.

Från Svenska Småskriftsförlaget, adr. Karlberg.

Tryckt å J. W. Holms boktryckeri, Stockholm, 1899.

Kungl. biblioteket

0 0000 000092105

FÖRORD.

Vi tro oss göra allmänheten en stor tjenst, genom att utsända några varningsord, mot en förderflig fysisk last, som kallas onani. Hur mången är det icke, som af idel okunnighet om dess följder, rusar blindt fram mot sin undergång, lik den surrande flugan, tills hon bränner vingarne och kroppen i ljöslågan och nedfaller död. Vårt syftemål är, att hejda den kringirrande vilsekomne och leda honom på en bättre väg. Vi vilja uppbjuda alla våra krafter, för att påpeka, huru njutningslös, förderflig och skamlig ofvannämnda last för menskigheten är. Men först måste vi bedja våra ärade läsare och läsarinor om att på vissa ställen få begagna så fria ord, som möjligt, på det vi så mycket bättre må kunna röra oss kring hufvudämnet och få säga någorlunda ut meningen! — O, att denna skrift måtte sprida sin sannings strålar från koja till slott, ja, så långt som onanien har utbredt sig! Liksom, enligt nordiska sagan, Midgårdsormen, ringlad kring jorden, låg och utsprutade sitt etter, så omgriper denna svekfulla last verlden och gjuter sitt dödande gift in i en stor del af de menskliga individerna.

O, I fallna Adams barn! huru hårdt tryckens I icke af Edra bojar. Det är denne hemlighetsfulle plågoande, som i främsta rummet stjal hälsans färg från Edra kinder, beröfvar Er de bästa själs gåfvor, förnedrar Edert anseende, försöker att draga Er ned till djurens låga ståndpunkt. I ären ju skapade efter Guds beläte; mången af Er har fått en mästerligt välformad kropp och är begåfvad med ovanliga själsförmögenheter; men kroppen, som skulle vara den helige andes tempel, blifver genom lasten förvandlad till orenlighetens hydda; ett mötesställe för okyska fantasi-bilder, som framblåsas af mörkrets demoner. De goda själsförmögenheterna förvandlas till mördande verktyg i syndens tjenst. — I arma, fallna! Det är till Eder vi gerna

vilja rikta våra ord; de ljuda förmodligen som en straffpredikan i Edra öron, men vi mena dock i allt Edert sanna väl för tid och evighet. Vi se att I gån en ovilkorlig undergång alltmer och mer till mötes, därför kunna vi af hjertligt medlidande icke annat än egna Er medömkan, och så godt i vår förmåga står, räcka Er en hjälpsam hand.

Att onanien är vidt utbredd äfven i vårt land, finnas sorgliga faktiska bevis på. Vi ha gjort bekantskap med personer af både högre och lägre klassen och hvar och en af dem har lemnat oss naturtrogna skildringar ur verkligheten, precis som det tillgått . . . Läsaren får ursäktat vårt naiva framställningsätt, när vissa mörka taflor längre fram i boken upprullas! Vi försäkra än en gång att det, som vår pensel söker lägga i dagen, är en sann åter spegling af det menkliga eländet, som bedrifves i det fördolda . . . Mången mästare har gjort sig odödlig med att måla de afskyvärdaste föremål man kan tänka sig. Vi hänvisa läsaren till vissa storartade tafor i Köpenhamns tafvelgallerier. Somliga föreställa en varelse till hälften meniska, till hälften djur. Man kan likna onanisten vid en så onaturlig och ömklig varelse. Menniska är han, emedan han är skapad efter Guds afbild och liknar ett vanligt Adams barn, men djur, och ännu sämre än det, är han i moraliskt hänseende, emedan han befleäkar sin egen kropp och själ på ett onaturligt och högst ohyggligt sätt.

Vi tro ej gerna att vi äro de första, som varna Eder för den förderfliga lasten, ty flera goda arbeten finnas i denna väg. Bland andra finnes det ett litet arbete af P. Waldenström med titel: »Om ungdomens farligaste fiende; ett ord till föräldrar och lärare». Vidare finnes ett utmärkt arbete af d:r S. C. Kapff. Men vi hoppas med säkerhet, att vi äro de första, som kunna rekommendera Er det bästa skyddsmedel, som någonsin funnits mot onanien, som är så svår att blifva qvitt. Tillräckligt med föreställningar om lastens förderflighet finnas, som bekant här förut, men för många varningar finnas dock icke. Det borde stå i hvart gathörn: Akten Er för onanien! Vi tycka oss höra någon af Er i tysthet sucka: »O, det är min värste fiende! Jag ville gerna våga allt för att bli honom qvitt. O, om jag visste någon, som gjort sig befriad från denna last, och på hvad sätt han blifvit det, skulle jag vara

outsägligt glad, och denna usla, syndiga jord skulle då för mig blifva ett paradys. Nu går jag som en skugga. Jag föraktar mig sjelf, ty jag vet mig vara en brottling, en själfmördare, en som kanske blir älskad af någon afägisen vän. O, jag är icke värd en glimt af en uppriktig väns kärlek. Den lifskraft, som Gud gifvit, beröfvar jag mig allt mer och mer. Dag ifrån dag liknar jag mera ett benrangel än en frisk människa. Jag önskar mig döden. Grafven öppnas för mig, men grafven är djup och hemsk, den leder till afgrunden. Fasansfulla öde, som väntar mig. Näderike himmel, ack på dig vågar jag, förnedrade varelse, icke att tänka! Alla himlens ögon hafva sett min brottslighet, den jag, dold för menskors blickar, såväl om dagen som i mörkret, utöfvat. Dit upp ville jag, frigjord från stoftet, sväfva; men ack — först måste jag blifva rentvagen med isop från min vederstygglighet. Gud, misskunda dig öfver mig! Utse någon hjälp åt ditt förlorade barn! Jag vill blifva människa på nytt, fly lasten, den giftige ormen, som håller mig bunden i sina bojor.»

Ädle människovänner! Hvilket kan mer intaga Edra hjertan än den tanken, huru skola vi på bästa sätt vara hvar och en sådan fallen människa till bistånd?

Vi utsända vår lilla skrift med full öfvertygelse om att den ej skall verka förgäfvets. Om vi genom denna bok, ej rädda från eländet mer än hvar tusende person af de fallna, som råka att läsa densamma, så ha vi dock dermed i någon mån verkat till det godas fördel.

Utgifvarne.

Återspeglings af det mensklige eländet.

I.

Hvad är onani.

Du, min älskade vän! skulle kanske icke kunna gifva svar på denna fråga; ty för mången är denna svåra, hemliga last lyckligvis okänd; i synnerhet bland sådana personer, som föga varit ute och studerat det mångsidiga lifvet, som har så bjerta kontraster att uppvisa, utan kanske ända från sin födelse lefvat och rört sig på ett och samma område af vår vidsträckta sköna, men förföriska värld. Mähända, min vän! har ditt lif förflutit och förflyter än i ett stilla hem, der gudaktighet och goda seder af dig och dina föräldrar hållas i vördnad. O då är du lycklig, ja öfvermåttan säll i din krets! Tänk, det är bättre att växa som en oansenlig sandblomma i den aflägsna öknen, dit ingen sig tränger att trampa och förfuderfa den, än att stå som den praktfulla rosen eller liljan i världens mest doftande och härliga trädgård, och för sin skönhets skull vara en lockelse för allas lättsinniga blickar, och kanske snart blifva afbruten, bortstulen och vissna i förtid vid någon svekfull barm. Är du så oskyldig och ren, som jag håller dig för att vara, o då är det nästan synd att jag skall beskrifva för dig hvad sjelfbefläckelse är, ty då skulle jag kanske »väcka den sofvande björnen», komma någon ond begärelse att uppdyka i ditt hjerta. Men jag vill förmoda att du är stark och from och kan bära inom dig hvad du får att veta, utan att låta odygden slå rötter hos dig. Jag skall framställa lasten för dig i en sann dager och du skall bäfva, när jag talar om dess följder; men glädjas att du fått veta dem i förtid, innan du står som en slaf midt i det bittra eländet, omsnärjd af alla onda maktens nät.

Mången vet sig kanske ha hört namnet på ifrågavarande odygd. Sjelfbefläckelse och onani är detsamma. Lasten är af gammalt känd. Den förste man med visshet vet ha bedrifvit denna onaturliga last, var Onan, Juda son, om hvilken man kan läsa i 1 Mose bok, 38 kap. Efter honom

härleder sig, enligt flera skriftställares mening, ordet onani. Onani är: att med egna lemmar eller konstgjorda medel beröfva sig den ädla vätska, som är af Gud gifven att vara fröet till ett nytt menniskolif. (Det finnes ock flera andra sorters otuktslaster af så grof och vämjelig beskaffenhet, att vi ej våga nämna deras namn. Men de, som bedrifva dem, äro utsatta för lika svårt straff, som onanisten. Vi mena inom parentes sagdt sådana, som söka lättsinnigt umgänge med djuren, eller med personer af sitt eget kön m. m.)

Det finnes personer, som ej vilja lotsa sig förstå hvad onani är, oaktadt de äro gamla onanister sjelfva. Hvar och en vill naturligtvis dölja sin uselhet, och ingen kan väl undra deröfver. Andra återigen tala i öppen dager, mellan både 4 och 8 ögon, om sina rysaväckande luster i lättsinnighetens mystiska vrår. Det är högst skadligt för en ung, obehärdad person att åhöra en så djupt sjunken människas ordsvammel. »Sitt ej der de bespottare sitta, utan haf hellre din lust i Herrans lag!» säger den vise kung Salomo. Har du ej varit förderivad förr, unge vän! så kan du, innan du minst förmodar, blifva det i grund genom bekantskapen med sådana omoraliska personer. En vis man har yttrat: »Säg mig ditt sällskap, så skall jag säga din karakter»; och man kan tillägga: hvad du blir med tiden. Först är man ren, sen får man en smutsfläck på sig, sen den andre, den tredje, den fjerde. Till slut blir man värdelös och förfallen. Samvetets heliga låga slocknar, det somnar, sen den sista flämtande gnistan dött bort. Man vandrar bort ifrån Räddaren, som vill hjälpa, går emot materiella lidanden och evig förtappelse. Du ädla perla i skapelsen, du yngling med de sköna lockar och de himmelsblå ögon och den rena pannan! det var väl icke Guds och dina beskyddares mening att du skulle sluta dina dagar i — en ränsten, i ett ömkligt tillstånd, aftärd och mager, som ett benrangel? Ett väldigt jättesteg på lastens bana har du tagit, då du hängifver dig åt dryckenskapen, men ett ännu mera afskyvärdare och olyckligare steg har du tagit, om du på samma gång hängifver dig som offer åt onanien, ty då finnes det två mördande makter, som skola förr eller senare bereda dig en oundviklig död. De skola dagligen arbeta på ditt slut. Det nalkas, det nalkas. Du vet ej, hvilken dag ditt lifs ockliga drama är utspeladt.

Somliga förförare vilja påstå, att onanien icke är så farlig som den i tal och skrift framhålles. Min vän, det är sådana personer, som ännu ej lidit något märkbart men af den. Men finge du se samma personer 15 eller 20 år derefter, och de talte efter sin inre öfvertygelse och erfarenhet, skulle de säga: »ingen last är skadligare än denna.» De skulle tillstå att den är den menckliga organismens mest frätande kräfte. Gåfve du akt på deras magra infallna kinder och öfriga lemmar, skulle du få se att de ej ljöge för dig. Kände du till deras inre abnorma sorgliga tillstånd, skulle du tro deras stränga dom öfver onanien ännu förr.

Mången onanist tänker måhända: »Undra om det finnes någon mer än jag, som brukar mig af det medlet, att på ett så lätt sätt sjelf kunna tillfredställa min lättsinniga låga så snart den på minsta sätt börjar uppfiamma! O då är jag en uppfinnare, en menska som står långt framom andra». Min vän! du, som yfves och ängslas öfver att du tror dig vara den ende, tag världen några dagar i skärskådande, du behöfver ej begagna mikroskop. Nej! du kan gerna vara blind och likväl ganska lätt få klart för dig, att du ej den ende är, som vandrar under odygdens tunga (eller du tycker kanske ljufva?) ok.

Vårt slägte vill, tycks det, förderfva sig i grund, frivilligt. Gå ut bland råa, obildade, (ja till och med bland dem, som vilja kalla sig bildade) menskor. Hör dem tala, hör dem sjunga sina ekivoga visor! Låter det icke som en osedlig ande susade, lik en samum vind, genom hopen? »Deraf hjertat fullt är, deraf talar munnen», och derefter följa gerningarne. Gå in på ett onämbart ställe! Läs hvad der står skrifvet med blyerts eller krita eller ock stskuret med knif på väggar m. m. Betrakta de afskyväckande, okyska, klåpig ritade bilderna, som föreställa kroppens hemliga delar. Se hvad pojkar ha skrifvit med rödkrita och rispat med spikar på privata byggnåder utåt de mest trafikerade gator. Ofta hör man grofva uttryck, som påminna om onani och anuan liderlighet. De, som begagna sådana kan man taga för gifvit, att de äro, eller lätt blifva onanister.

Sjelfbesläckare eller onanist kallas den, som utöfvar lasten. Hans hjerta är för tillfället fullt af lättsinniga och

irrande bilder. En bild söker han mest af alla att tydliggöra för sin fantasi, och det är bilden af det qvinliga föremålet, som han högst älskar, eller ock bilden af det föremålet, som han sist haft umgänge med. Han tycker sig vara dragen intill den, precis som om det vore den naturliga varelsen. Hans själ beskinnes af ett helvetiskt skimmer, han frestar sina nervers krafter till den yttersta grad att det blixtrar för ögonen. Han faller till slut liksom i en domning. Jord, himmel, Gud och alla hans straffdomar äro för honom glömda. Alla de kommande plågor, som lasten i sinom tid medför, trotsar han. Han vill ej se deras bleka anleten, deras tärda kinder, som likna »mannen med lian». Sina egna (förr så goda) tankar att aflägga lasten, fara som flyttfoglar fjerran ifrån honom. Han är en slaf, ett offer för de uslaste begär man kan nämna. Kort sagdt, han är en själfmördare, ja än mer: en dubbelmördare, ty med detsamma han gör mord å sin egen kropp, afdagatager han den första lifsgnistan till en ny verldsmedborgare, en, som skulle sedan kallas hans barn. Förskräckliga tanke! Den råaste människa kan rysa härvid, långt mera en finkänslig och sedlig människa med Kristi kyska sinne.

II.

Onaniens svåra följder.

Der växa törnen i hvarje ond människas spår. Hon fikar efter att finna njutningar, men de äro endast solbelysta såpbubblor, när deras tunna glänsande yta spricker sönder, hvilket sker nästan ögonblickligen, så äro de ej längre till. Den lättsinniges fröjd, (om man skall kunna kalla den så?) är ögonblicklig, men följderna, som inställa sig strax derpå, räcka hela lifvet igenom, och dessa äro: Ånger, sorg, sjukdom och elände. Onaniens svåra följder eller plågor äro snart sagdt: legio. Det är verkligen svårt att uppräknas dem alla. Då vi nu söka framdraga en del af de väsentligaste, vilja vi därför ej påstå att en onanist kan träffa ut för dem alla på en gång, ej ens få genomgå dem alla, d. v. s. den ena efter den andra, i hela sitt lif. Om han blott får genomgå en tiondel utaf dem, räkna vi honom ändå för en högst olycklig varelse. Först inställer sig den ena furien, sen den andra; stundom flera på en gång.

Hvar och en onanist har sitt särskilda Kainsmärke, eller kännetecken. Det är olika efter hans starka eller svaga kroppskonstitution, vidare är det skilnad på om han börjat utöfva lasten som barn, som yngling eller som man. Ja det kan till och med finnas gubbar, som börja med denna onaturlighet sedan hustrun är död. De skämmas således ej att bedrifva sin lusta vid livvets gräns, der det blott finnes ett stenkast igen till evighetens strand. Huru lätt kan icke Karon komma med sin färja och begära med sin graflika stämma att forsla honom öfver vågen. Onanisterna frukta hvarken Gud, menskor, plågor eller evighet.

Om man tappar bort saften af ett växande träd, så börjar det ena bladet efter det andra att blekna, förtorkas och faller slutligen af. Likaledes förtorkas grenarne och till sist hela stammen. Så går det äfven med onanisten. Genom lastens utöfning förslösas säden, som är sammansatt af kroppens kraftigaste vätskor, hvilka innebära sjelfva lifskrafterna. *)

Onanien försäkrar en onaturlig retning i nervsystemet hvarefter följer slapphet och försvagning. Först, efter hvarje gång lasten utöfvas, kännes en brännand-, tryckande känsla i ögonen, hvilka också ofta blifva ömma för luften under det de förlora sin liflighet, sin mildhet och glans. Man blifver rädd och klen till förståndet, man blifver lat och oduglig till arbete. Alla kroppsdelar, men i synnerhet huden blir slapp, hvaraf uppkommer brist på naturlig utdunstning, och häraf förökade olägenheter i magen och tarmarne, och slutligen hemorrhoider och hypochondri. Man känner nu en darrande, krampaktig kryp-

* Alla de skickligaste och mest berömda läkare hafva instämt i att 40 gram af den manliga säden försvagar kroppen mer än en tappningen af 40 gram blod. Att vätskan är af kraftigaste sort, bevisas af att endast 2 ort behöfvas för att ge lif åt en ny människa. På en vecka kan i en frisk mans kropp tillhopakomma ända till 10 a 15 ort säd. På 3 dygn hinna den att blifva fullkomligt färdig, och kan således då, enligt naturens lag, på ett kyskt sätt utömnas. Således kan en onanist på ett blindt sätt förslösa en icke så ringa quantitet. Den kunde i lyckligaste fall frambringa 2 a 3 människolif. Kroppen är inrättad så att om en vätska i den mycket anittas, så liksom dragas alla de andra vätskorna ditåt och vilja dela med sig. Då är det väl icke underligt att man går förderfvet säkert till mötes, genom att på ett högst slöaktigt sätt, medelst onani förstöra sin bästa lifskraft!

ning, som i musklerna närmast huden kännes vågformig. Denna känsla lärer vara i hög grad obehaglig, fastän icke smärtsam. Darrningen härleder sig af nervsvaghet. Efter hvarje gång odygden utöfvats inställer sig en lindrig smärta eller värk, som tycks komma från lårbenet upp mot korset. Hos nästan alla lider bröstet, och andtåppa uppkommer vid minsta kroppsrörelse. Med tiden uppkommer äfven slemlungсот. Gikt inställer sig också tidigt, såsom en följd af denna sjukdom. De, som i 20:de året redan ha kännning deraf, kunna vara säkra på att de ej uppnå hög ålder. I stället för den naturliga utdunstningen lida dessa menskor af en mattande svett, eller, då denna undertryckes, af gikt, diarré, förlorad matlust, urinplågor, förstoppningar i körtlarne m. m. Slutligen blifva de magra och förfalla alldeles. Dock kan det finnas jättekroppar, som kunna uthärda länge, utan minskning i krafter. Men förr eller senare komma en del af de uppräknade följderna (derom må man vara öfvertygad) och framsusa med desto större hast, och följaktligen mera förstörande. Mången Leibnitz, mången Goliath bland onanister får då, till sin bestörtning, innan han det förmodar, knäböja ödmjukt för dödens fotapall.

En och en annan onanist säger sig efter handlingen ha erfärit en känsla af förtrytelse och ledsnad vid lifvet, men oakadt han begått de dyraste eder på att aldrig bedrifva lasten mer, har han dock ej varit stark nog att stå den onda böjelsen emot.

De flesta plågor i lifvet hafva sin rot i ett lättjefullt lefnadssätt samt dryckenskap och onani. Den senare lasten är dock den värsta. En onanist kan en längre tid vara en duglig och aktningvärd man i samhället, se glad och frisk ut till sitt yttre, äga styrka och mod. Ingen kan förstå att han frätes invändigt af onaniens förstörande verktyg. Men den dag skall snart komma, ja förr än han det minst anar, då förvandlingens tid för honom börjar att inbryta. Den sjuke (man kan kalla onanisten så) blir mager, äter stundom ovanligt litet, eller ock flera gånger om dagen, och visar då för hvarje gång en till glupskhet gränsande aptit. Men om han äter litet eller mycket, får han likväl aldrig sitt förlorade hull, utan aftager allt mer och mer, till förundran för alla, som ej ha kännedom om hvad sjukdom.

som förtär hans lifsrot. Slutligen dör han en alltför tidig död, kanske i blomman af sin mannaålder.

Allmänna följder af onani äro: brist på karaktärsfasthet och beslutsamhet, slösinthet, sinnessvaghet, döfhet, kropps- och själsutmattning, afflensedelarnes och matsmältningsverktygens försvagande, tvinsot, hudsjukdomar, hvita flussen, bröst- och ryggmärgslidande, kroppsklåda, ständigt kalla fötter m. m. I följd af de många kropps- och själsjukdomar, såsom nervretlighet, svagsinhet m. fl. slutet många onanister sitt sorgliga lif med själfmord.

Bedröfligast af allt är att veta 8 a 9-åriga barn hänspä sig åt lasten. Den späda organismen förstöres derigenom före blomningen. Derfor äro ock sådana barn bleka och magra och hinna sällan den framskridna ynglingaåldern.

Vi ha således sett att en onanist ej har att vänta sig många glada stunder i framtiden. Han har att välja mellan kropps- och själspågor af olika slag, själfmord, eller den ständigt för honom fruktade naturliga döden. Med få ord sagdt: timliga qual här och evigt straff i ett kommande lif. Enligt Guds ord skola drinkare och otuktiga människor icke ärfva Guds rike.

III.

Hvar bedrifves och utbredes onanien mest?

Bland skolungdom, pensionärer, dårhuspatienter, fångar samt bland dem, som tjena under landsförsvarets fana öfvas denna last allmänneligen. Vid läroverken frodas den vildt som ogräs. Den ene ger exempel åt den andre, ända tills hvar och hvarannan är smittad. En allvarlig yngling vid ett läroverk hade för några år sedan yttrat: »Om hvar tionde är fri, så är det en Guds synnerliga nåd». — Ur en liten bok, med rubrik: »Ungdomens förrädare hafva vi lånat följande:

»Hvad som hos mången, kanske de flesta skolynglingar väckt den första retelsen och fört honom in på denna lastens bana, är — så otroligt det än kan synas för den, som vill se allt från den ljusa sidan hellre än från sannings, äfven om den är mörk — o! varen vaksamme, lärare och lärjungar, hören det och förskräckens I, åt hvilkas vård och uppsigt den dyra skolungdomen, landets blom-

ma och förhoppning är anförtrödd, — det är klättringen på stänger och linor under de gymnastiska öfningarne. Mången oförförd gosse, som ej haft någon aning om denna last, har, genom den kittling och retning å könsorganerna, som denna rörelse åstadkommit, blifvit inledd i denna förderfliga vana. Gif akt uppå, huru gerna många företaga sig denna rörelse; ofta åtminstone fordom, blefvo de kvar efter öfningstimmans slut för att osedde af lärarne få öfverlemnna sig åt retelsen och ej sällan vid ledighet och då tillfälle gaf, företogo de denna öfning. En och annan anser måhända detta påstående öfverdrifvet, emedan han antingen sjelf är nog lycklig att aldrig hafva erfarenhet häraf, eller och underskattar faran. Men jag vädjar till alla de ynglingar, som beklaga, att de någonsin få taga denna rörelse i synnerhet att de så tidigt just genom förenämnda kroppsofning inleddes i den första frestelsen; ty ju tidigare man faller, desto värre är det, desto mera och desto förr ruineras kroppens och själens krafter och de medfödda bättre anlagen förqväfas och hämmas. Det var sannerligen en klok anordning, som åtminstone under min skoltid var bruklig, att gossen befriades från de gymnastiska öfningarna under den första terminen af sin skoltid. Jag känner icke, om samma förhållande ännu eger rum. Det skulle icke vara utan stor nytta. Derföre att man icke skulle förekomma det onda eller hindra dess utbrott, bör man dock ej påskynda det, om det annars är sant, att förenämnda klättring kan leda till ondt. Jag hörde vid ett tillfälle en läkare, för hvilken en fader beklagade sig öfver onaniens utbredande vid läroverken, rådlös säga: »ja hvad skall man göra?» Jag är också viss om att litet eller intet uträttas med alla försigtighetsmått, föreskrifter, varningar allénast, samt att det i sjelfva verket icke finnes mer än ett botemedel, hvarom jag längre fram skall tala. Men hvarje försök å föräldrars, och lärjungars sida att förebygga det onda är dock tacknämligt, och hade man ej lyckats uträtta mer, än att blott göra uppmärksamhet på det ondas tillvaro, så vore åtminstone något vunnet».

Liksom lasten oförsynt öfvas bland skolungdomen i de större skolorna, likadant är tyvärr äfven förhållandet i de mera privata undervisningsanstalterna, såsom bland pensionärer o. s. v. Oaktadt den omsorgsfulla uppsigt de äro under inflytande utaf, har vanan det oaktadt ej heller

derifrån kunnat bannlysas. Mången qvinlig oskuld har som ren inträdt i en dylik anstalt, men gått derifrån med bleka kinder och öfriga sorgliga kännetecken vittnande om att hon ej var densamma, som då hon lemnade hemmet. Detta är sorgligt, men sant, hvarför vi ej tveka att i förbigående något framhålla det.

Så sträng uppsyning det än är vid räddningsinstitutet bedrifva barnen ändå onani, lika käckt som om ingen bevakning öfver dem finnes. Mången går visserligen ifrån en sådan anstalt förbättrad i praktiskt hänseende, men mången så mycket mer försämrad i fysiskt.

Man vore benägen tro att patienterna på dårhusen skulle vara så slöa och tanklösa, att de under sin sinnessjukdom skulle ha glömt att öfva onani; men så är tyvärr ej förhållandet. — Följande ur »BostonJournal» hemtade intressanta artikel är skriven af D:r Woodward, den utmärkte föreståndaren för dårhuset i Worcester, som för att kasta ett ljus öfver vårt påstående, vi taga oss friheten återge:

»Sjelfbefläckelsen är en bland de oftast förekommande orsakerna till vansinne. Anstaltens årsberättelser uppgifva en sorglig förteckning på fall, hvilka blifvit framkallade af denna orsak, och dock finnas flera dylika, som icke i dessa företeelser omnämnas. Denna last är nemligen så förborgad och hemlighållen, ofta äfven i sina verkningar, att till och med patientens närmaste vänner vanligen varit okunniga om dess utöfvande. Emellertid gifves intet, som verkar mera direkt på själskrafterna, hvilka i hög grad försvagas, långt innan vansinne inträder. Detta senare, då det af denna orsak uppkommer, har ofta formen af den mest hopplösa idiotism. Sjelfbefläckelsens olyckliga öfer bemäktigas af allt större och större svaghet, tills alla krafter, såväl själens som kroppens, för alltid försvinna. Dessförinnan utgöra hos många individer det förskräckligaste vansinnighetsraseri eller den mest hopplösa melankoli förelöpare till berörda förintelse af krafterna.

Ännu en annan omständighet gör detta slags vansinne så förfärligt och snart sagdt obotligt, nemligen svårigheten att befria desse själssjuke från sin lastbara, förstörande vana. Begäret till lasten stegras under själssjukdomen ganska mycket, under det att sjelfbeherskningens inflytande är otillräckligt att förhindra den dagliga, för att icke

såga stundliga utöfningen af densamma. Sjukdomen sak fortverkar sålunda alltjemt och trotsar danden. Vansinnet tillager på grund häraf, hvaremot själs- och kroppskrafterna sjunka, till dess att omsider den mest beklagliga, hopplösa och fasaväckande förstörelse inträder. Ännu fortsätta dock desse olycklige med lastens öfvande. Alla återstående krafter koncentrera sig i könsorganerna, och den förut hemligt öfvade lasten framträder nu öppet och oförsynt i den vedervärdigaste form.

Hvarje själssjukdom, om än framkallad af andra orsaker, blir därför ock, om sjelfbefläckelse är dermed förenad, merendels obotlig. Af 80 vansinnige män befans mer än en fjerdedel öfva denna last, och tre af dessa voro till följd af densamma förvandlade till idioter. Sådane olycklige utöfvare af denna synd, hvilkas själskraft ännu är någorlunda i behåll, och som ännu äro mottaglige för moralisk inverkan, kunna föras till bättring, men om den vansinniges förbättring finnes intet hopp. Sällan kan en sådan fatta något beslut om bättring och ännu mer sällan fullborda beslutet. I saknad af sitt förnuft är han en slaf under alla sina lägre och sinliga begär.»

Ett mycket stillasittande och enformigt lif, uppväcker begäret till onani, derföre bedrifves också nämnda last i hög grad inom fångelsernas murar. Der kan den ene ej lära den andre. En och en annan har kanske förut öfvat den onda vanan, innan han trädde öfver vanärens tröskel och de, som hafva varit nog olyckliga att, som nämndt är, känna den, uppretas af sin onda natur i ensamheten att på detta mordiska sätt tillfredställa sina begär.

Oaktadt det vid artilleri-, husar- och soldatkaserner finnes så god tillgång på lättsinniga kvinnor (hvilket från moralisk sida sedt är sorgligt nog) bry sig många af de nämnde uniformsklädda landsförsvararne ej sig om dem, utan tillfredställa hellre sin låga böjelse på ett onaturligt sätt, hvarför ock onanien derstädes har ett mycket tack-samt fält. Man skämtar om allt lättsinnigt och okyskt, samt dyrkar det som Romare och Grekerna dyrkade gudinnan Venus.

Mången s. k. »glad ungarl» vill hellre offra sitt sista svårt förtjenta öre åt Bacchus än samla in något till ett litet bo och en enkel hydda så att han kunde ingå lagligt äkteenskap. Hellre hängifver han sig åt sina okyska,

vällustiga njutningar om qvällarne, ja nätterna igenom. Mången är så förslöad och girig midt under sitt elände att hellre än att vara någon qvinna till något stöd, bedrifver han onani hela sitt lif igenom, utan att låta rätta sig af hvarken varnande böcker, presters eller läkares förmaningar. En sådan person går därför också en god del af de svåra lidanden till mötes, som i det föregående kapitel äro omnämnda.

Korteligen sagdt: på de flesta offentliga inrättningar der ungdom och ogifta personer af lika kön lefva tillsammans; och isynnerhet der ingen sedlig eller respektgifvande bevakning finnes, och till råga på olyckan, om den samma ej har någon aning om hvad onani är, der öfväs och utbredes denna vanliga last i fasaväckande grad.

IV.

Kännetecken på onanister.

Kännetecken under barn- och ynglingåren.

1. Osäkerhet och svaghet i gången, matthet i benens alla leder.
2. Skygg och osäker blick, glasartade, dunkelt tindrande ögon.
3. En förunderlig utmattning vid hvarje aldrig så liten rörelse, nervretlighet och nervsvaghet.
4. Det förr så friska och rosenfärgade anletet öfvergår till blekhet och öfverdrages med en smutsgul kulör, liknande en ful tunn hinna.
5. Ögonen omgifvas af blyfärgade eller blygråa ringar.
6. Tröga ansigtsrörelser.
7. Skrattet är aldrig hjertligt eller riktigt gladt.
8. Bleka läppar.
9. Utslag här och der i ansigtet; ofta röda, dunkla ögon och uppsvällda ögonlock.
10. Städs behöfva de urinera, samt om natten lemna de vätska efter sig i sängen.
11. Händerna hålla sig gerna i trakten af könsdelarne.
12. Blir misslynt, råkar lätt i vrede, oaktadt ingen förargar.
13. Minnet aftager i märkbar grad.
14. Brist på uppmärksamhet vid undervisningen, såväl i